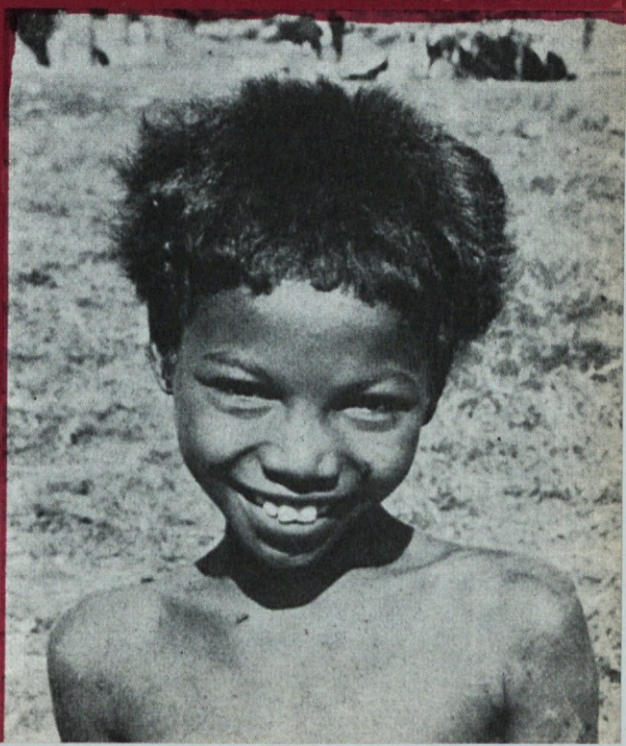

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS - XLI - 8-1968

INRI

3.000 DOLARJEV V REŠEVALNI SKLAD KATOLIŠKIH MISIJONOV

Prvi tisočak je že dosežen!

V julijski številki smo radi pomanjkanja prostora lepe vsote številnih novih darovalcev v Reševalni sklad našega lista objavili kar med misijonskimi darovi, zato jih tu še enkrat navajamo in dodajamo še naj-novejše, da skupaj pogledamo, koliko se je doslej vsega skupaj nabralo v ta namen:

Darovali so: N. N., Slovenska vas, 1.000 pesov; s. Farkaš, Francija, 50 dolarjev; Helena Remec in sin Matija, 50 dolarjev; Anton Nose, Ramos Mejía, Argentina, 400 pesov; Košmerlj Alojzij, Florida, Argentina, 600 pesov; 5.000 pesov, družina Bidovec, San Justo, Arg.; po Marijini družbi na Via Risorta 3 v Trstu so darovali: N. N., 1400 Lir; družina Šain v spomin pokojne mame, 2.000; Sirk Amaliya, 3.000; N. N., 1.500; N. N., 500 Lir.

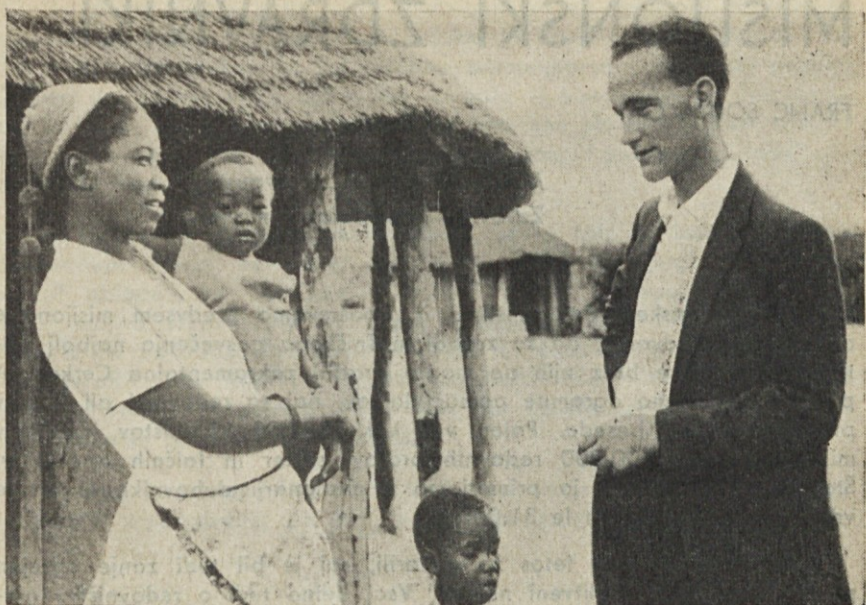
V Kanadi so pa pri pobiranju letne naročnine v isti namen darovali: (v kan dol.) Franc Cerar, 2; Jože Medved, 2; Anton Vale, 1; Izidor Pleško, 1.50; Janez Tratnik, 1; Slavko Šteblaj, 1 dolar.

Če vse zgornje pretopimo v dolarje, dobimo nad 150 dolarjev, in če le-te dodamo k do vštvetvi v junijski številki objavljenim darovom v znesku 853 dolarjev, dobimo nekaj nad 1.000 dolarjev vplačanega Reševalnega sklada „Katoliških misijonov“.

Iz Koroškega nam poročajo, da bo tamkajšnji misijonski referent Dušnopastirskega urada v kratkem odposlal prispevke v ta Reševalni sklad, ki so jih v ljubezni do edinega slovenskega misijonskega lista zbrali tamkajšnji rojaki, ki naj jih Bog živi in ohrani v veri in narodnosti radi te širokogrudnosti! Tako bodo naši Korošci takorekoč otvorili drugi tisočak!

Sledili bodo gotovo še drugi darovi, trdno smo prepričani! In nekaj obljubljam: Če se do meseca novembra tega leta zbere vsaj še drugi tisočak, bo prihodnji letnik „Katoliških misijonov“ izhajal na lepšem, bellem papirju, na katerem se bodo zlasti številne ilustracije, ki jih prinašajo iz vsega misijonskega sveta „Katoliški misijoni“, še veliko lepše videle, kar tudi zaslužijo. Pohitite torej vsi, ki ste se namenili kaj prispevati v ta Reševalni sklad, ki bo tako ne le „reševalni“, ampak tudi „olepševalni“ v veselje vseh ljubiteljev lista in v še večji povdarek važnosti velike misijonske ideje in akcije svete Cerkve!

VSEM DAROVALCEM PRAV ISKRENI BOG PLAČAJ!

Posebne časti in priporočila so v Cerkvi vredni tisti laiki, bodisi samski bodisi zakonski, ki sebe in svoje poklicno znanje trajno ali začasno posvečujejo službi ustanov in njihovemu delovanju. Za Cerkev je veliko veselje, da se iz dneva v dan množi število laikov, ki se posvečajo apostolskim ustanovam in delom, bodisi v mejah svojega naroda bodisi v mednarodnem svetu bodisi predvsem v katoliških misijonskih skupnostih in mladih Cerkvah.

Pastiriji Cerkve naj sprejemajo te laike radi in s hvaležnim srcem. Poskrbijo naj, da bo njihov položaj čimbolj ustrezal zahtevam pravičnosti, primernosti in ljubezni, posebno kar se tiče spodobnega vzdrževanja njih samih in njihovih družin, in da bodo deležni potrebne izobrazbe, duhovne opore in spodbude.

(Odllok o laškem apostolatu)

TUDI LAIKI SO POKLICANI K MISIJONSKEMU DELU

MISIJONSKI ZDRAVNIKI

FRANC SODJA CM

Misijonski namen za avgust:
Zdravniški apostolat v misijonih.

Pri misijonskem delu mislimo in upoštevamo predvsem misijonarje duhovnike. Ni dvoma, da so zaradi mašniškega posvečenja najbolj potrebni, ker bi se brez njih ne mogla graditi zakramentalna Cerkev. A prezreti ne smemo ogromne pomoči laikov, naj so redovniki ali laiki v pravem pomenu besede. Poleg več kot 100.000 katehistov imamo v misijonih okrog 100.000 redovnih bratov, sester in laičnih apostolov. Številka je velika, če jo primerjamo z misijonarji duhovniki, ki jih je vseh skupaj v misijonih le 31.000.

O katehistih smo letos že govorili, saj je bil tudi zanje odrejen posebni misijonski molitveni namen. Vsaj delno tudi o redovništvu moremo v letošnjem letniku najti sveže pokoncilске misli. Mesec avgust nam želi obrniti pozornost predvsem na tisto delo v misijonih, ki je sicer prastaro, a dobiva nova razsežja in tudi nove oblike.

DVE SMERI

Ko je na podlagi koncilskih dokumentov veliko razmišljanja in razpravljanja o sodelovanju laikov, je to vprašanje stopilo v ospredje tudi pri misijonskem delu.

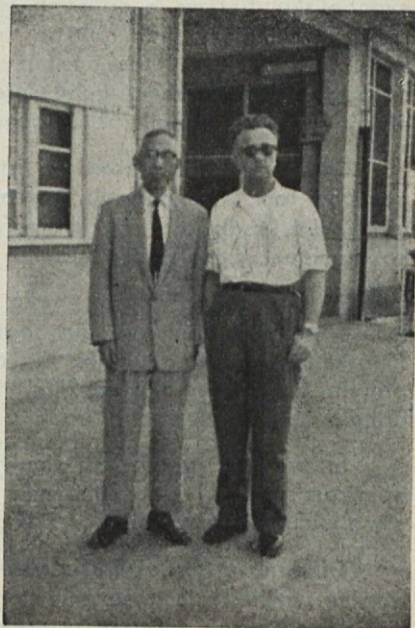
Laiki redovniki sicer niso v cerkvenopravnem izražanju v pravem pogledu besede laiki. A v misijonih prav ti opravljajo največ dela na zdravniškem področju. Koliko redovnih bratov in zlasti sester živi samo bolničarskemu poklicu. Ustanavljajo se posebne zdravniške organizacije ali redovne družbe, ki žele delati v misijonih.

Danes je v starejših apostolskih redovih postal redovni brat problem. Zlasti fantje ne vidijo v tem poklicu nobene privlačnosti. Zato tudi v misijonih število redovnih bratov upada. Poleg drugih je treba iskati razlog tudi v tem, da misijonsko delo bratov — „težakov“ ne potrebuje, za to delo so uporabni tudi domačini ali laiki krščanskih dežel, ki nimajo posebnega strokovnega poklica, pa bi se tudi radi vsaj nekaj let žrtvovali misijonskemu delu.

In danes iščejo pot, kako bi dvignili raven redovnih bratov, jih usposobili za delo, ki zahteva izobrazbo in bo misijonom v veliko korist. Kajti prišel je čas, ko bo občutno pomanjkanje duhovnikov prisililo Cerkev, da bo vse svoje duhovnike iztrgala iz kakršnegakoli delovanja, naj bo šola, bolnica, gospodarstvo ali podobne službe, ki niso striktno duhovniško delo. Na njihovo mesto naj bi stopili predvsem „laiki“ — redovniki, redovnice.

In če je kje primerno mesto zanje, je to šola in bolnica. Koliko duhovniških energij se danes troši v šolah. In premnogi misijonar je preveč oblegan od bolnikov in potroši večino svojega časa za njihovo telesno zdravljenje. Tisoči pa potrebujejo duhovnika kot duhovnika, a ga ne dobe, ker nima več moči in časa zanje. Neizbežno bo treba iskati rešitev najprej v to smer: usposobiti redovnike - loike za tako delo: od šolstva in bolničarskega dela do zidave cerkva, vodstva administracije in gospodarskih podjetij.

Ker pa je nastopil čas laikov v pravem pomenu besede, bo naloga misijonske propagande, pa tudi naloga misijonskih organizatorjev, da

Naš laični misijonar dr. Janez Janež že dvajset let vse svoje moči in strokovno zdravniško pomoč posveča misijonskemu delu. Naj bi mu sledili mnogi iz vrst naše mladine!

ne le zbero čim večje število laikov strokovnjakov, ampak jim tudi omogočijo potrebno misijonsko predpripravo in jim pomagajo priti na misijonsko področje za dobo nekaj let ali za vse življenje. Tovrstne organizacije so se pojavile že pred koncilom in nekatere zelo uspešno delajo, a so še kaplje v morju potreb in stisk. Slovenci imamo na terenu le enega laika zdravnika, letos verjetno pride v misijone druga laična moč, ki pa bo posvetila svoje delo šolstvu ali administraciji. Ni pa nobenega dvoma, da je razkropljenih po svetu toliko naših moči, ki morda životarijo, pa bi se v misijonih mogle razviti do zadovoljive osebne veličine, če bi jim kdo prikazal lepoto poklica in utrl pot vanj. Te naloge so šele pred očmi. Pa če mislimo resno na misijonsko delo svojega naroda, jih bomo morali razmišljati resno in vsi.

KRISTUSOVA NAVZOČNOST

Tudi molitveni namen, kakor je izražen, more voditi v napačno predstavo. Kaj hitro se nam vsiljuje misel, da je vse karitativno delo v misijonih le vaba, le sredstvo, da pritegnemo ljudi v Cerkev.

Ni bilo treba čakati na koncil, da bi pobili tako miselnost, ki ni evangeljska. Cerkev je od prvih početkov karitativna. Saj nadaljuje Kristusovo življenje v vseh oblikah, torej tudi v skrbi za uboge in posebej za bolnike. Kristus hoče nadaljevati svoje delo predvsem po tistih, ki se posvete prvobitnemu delu: širjenju božjega kraljestva. Zato njihova pričujočnost v misijonih ni drugega kakor pričujočnost Kristusova.

Cerkev pa mora živeti v tisti veliki ljubezni svojega ustanovitelja posebno tam, kjer poganja korenine. Zato je vsaka bolničarka, vsaka usmiljenka, vsak zdravnik ali zdravnica v svojem zdravniškem delu le kot poslanec Cerkve, da priča za Kristusa in zanjo.

Je pa razumljivo, da preko del ljubezni prihajamo do src. Misijonske bolnice so premnogim vrata v Cerkev. In so dokaz živega krščanskega življenja. In kakor so dela ljubezni bila Kristusov dokaz, da prihaja od Boga, tako so dela ljubezni v misijonih dokaz, da Cerkev prihaja od Kristusa, bolje: da je v njej navzoč Kristus.

In prav za to gre: da čim več laikov zgrabi za to delo in s tem dokazom pripravi pot duhovniku misijonarju, ki pa naj bo posvečen samo duhovniškemu delu.

Gledano v tem okviru in v tej celoti, je misijonski namen za avgust izredne važnosti in reševanje tega problema za bodočnost misijonov in Cerkve mnogo več, kot si na prvi pogled moremo predstavljati.

POSINOVLJENEC

Dr. s. DOMINIKA ŽUŽEK SCMM, Pakistan

Dne 19. marca letos je mali tri in pol leta stari Francek Dorosz sedel v naročje zrakoplovske spremljevalke in šel na svoje prvo potovanje v daljno deželo. Zgodaj zjutraj sem ga spremljala s s. Brian FMM in blago gospo Joyce Asmatullah, ki ga je zadnje tedne negovala v svojem domu, ker je bil ubogi fantek slab in bolehen.

Na letališču so nas potniki začudeno gledali. In to začudenje je še naraščalo, ko je postrešček iz pisarne Mednarodne pakistanske zrakoplovne družbe prinesel vse potrebno za potovanje dojenčka: obleke, stekleničke za mleko, košarico, vse tako ljubko, da bi si boljšega za potovanje kraljevega sina ne mogli misliti. Vse to je poslala iz Pariza njegova bodoča mamica gospa Jeanine Dorosz. Fantka je vzela v oskrbo posebej za to plačana spremljevalka (ki jo vidite na sliki). Gospa Jcyce je solzna dejala: „Vedela sem, da bo Francek šel v lep dom, a kaj takega si nisem predstavljala. Tako brezmejno sem srečna, da je našel topel dom in ne morem prikrivati svojega veselja. Upam, da bo še veliko laikov sledilo stopinje čudovite žene, gospe Dorosz.“ Njene besede so mi še na poti domov zvenele v ušesih. Ko sem nekaj dni pozneje vzela v roke koncilski dekret o laičnem apostolatu, sem njih pomen še bolj globoko razumela. Tam je zapisano: „Izmed raznih oblik družinskega apostolata naj naštejemo naslednje: posvojitve zapuščenih otrok, prijazno sprejemanje tujcev...“

Če bi mali Francek kadarkoli pozneje v svojem življenju napisal lastno zgodbo, bi morda takole začel svojo povest: „Nekoč, pred mnogimi leti se ja mali fantek nenadoma znašel v rokah bele sestre. Tisti, ki so mu dali življenje, so ga pustili samega na cesti, odrekli so se dolžnosti družine, vzgoje, ljubezni. A božje usmiljenje se ga je kmalu dotaknilo in ga napatilo v tujino v dom plemenite žene, ki ji je postal ljubljjen otrok in sin...“

Prvo poglavje

Bilo je na železniški postaji v Lousanni (švica). Polnoči je bila ura, sredi julija 1966. Brat novomašnik p. Roman Žužek DJ je prihajal iz Pariza. Tam je prijateljem delil svoj novomašni blagoslov. Čakali smo ga mama in sedem bratov in sestra, ki smo prišli z različnih kontinentov na njegovo mašniško posvečenje v Rim. Ker se je bližal čas odhoda vlaka v Jugoslavijo, kamor smo bili nekateri namenjeni, se mi je brat Roman približal ter mi skrivnostno zašepetal na uho: „Rezika, jaz resno mislim, da moraš gospe Dorosz poslati iz Pakistana najbolj zavrženega fantička, otroka nepoznanih staršev in ne sme imeti več kot šest mesecev. To je čudovita žena. Kljub temu, da je vdova in ima svoje štiri otroke, ne bo mirovala, dokler ne bo odprla svojega srca in doma najubožnejši in najbolj zapuščeni siroti Azije.“

„Ne bo lahko najti zapuščenega fantka; deklico dá, a fantka...“ sem ugovarjala. Vendar sem obljubila, da bom storila vse, kar je v moji moči. Dal mi je naslov gospe Dorosz in že je potegnil Orient Express, naša srca so začela biti hitreje, po dolgih letih smo se bližali domovini.

Kmalu po vrnitvi v Pakistan sem neko popoldne odšla v sirotišnico, ki jo vodijo frančiškanske Marijine misijonarke. Šla sem bolj iz čuta dolžnosti, kakor pa iz upanja, da bi našla zapuščenega fantka. Sestra Brian mi je pokazala nekaj deklic izpod šestih mesecev starosti, katerih starši so popolnoma neznani in so torej najbolj zapuščene sirote na svetu. Moja slutnja se je uresničila: fantka med njimi ni bilo. Sestra je uganila mojo zadrego in obljubila, da me bo takoj obvestila, čim dobe kakega najdenčka.

Na poti domov sem sestavljala pismo za gospo Dorosz, pismo razočaranja in obljub. Proti pričakovanju me je ob vrnitvi na mizi čakalo pismo, eno izmed mnogih pisem, ki so mi dajala pogled v notranjost te čudovite žene z bogatim, velikim srcem in tenkim posluhom za to, kar je katoliškim laikom spregovoril 2. Vatikanski koncil.

„Dolgo sem molila in se tudi posvetovala, preden sem se odločila. Po svoji naravi sem občutljiva za trpljenje in potrebe drugih. Mi vsi imamo oznanilo drug za drugega. To globoko čutim. Imam štiriinštirideset let. Moj mož se je kot pilot inženir pred desetimi leti smrtno ponesrečil. Ostali so mi štirje otroci: najstarejši je že poročen, dva sinova sta stara trinajst in štirinajst let, hčerka pa ima deset let. Mi vsi smo se posvetovali in sklenili, da zapuščenemu pakistanskemu otroku odpremo svoj dom, tako da bo postal popolnoma njegov. Čim bolj molim v ta namen, tem bolj mi je jasno, da Bog želi, naj to storim v njegovo slavo. Prosim, sporočite mi vse potrebno: glede dokumentov, stroškov, prevoza itd.“

Očividno gospa ni dvomila, da bo končno dobila zaželenega fantka. Čim bolj pogosto mi je pisala, tem bolj sem spoznavala, kako smo v apostolatu potrebni drug drugemu.

„Vi se morda čudite, zakaj povprašujem po otroku, ki ima manj kot šest mesecev. To je čisto preprosto: jaz želim in tudi otrok ima pravico, da že v zgodnjih tečnih svojega življenja spozna našo ljubezen in toplino. Kako gotova sem, da od Boga prihajajo naše želje posinoviti otroka. Ravno včeraj sem brala v odloku o laičnem apostolatu, da je posinovljenje otrok prvo v imeniku za apostolat družin. Iz dneva v dan nam je to jasneje...“ Take in podobne misli so bile izražene v njenih pismih.

Drugo poglavje

Dolgo sem morala čakati. Na praznik sv. Frančiška Ksaverija 3. decembra 1966 mi je sestra Brian nenadoma telefonirala: „Štiri ali pet dni starega fantka so prinesli k nam. Ne pozabite: danes je praznik sv. Frančiška Ksaverija. Morda vas bo zanimalo in pridete pogledat.“

Odkrito priznam, da sem nekaj ur kasneje dvomeče gledala v drobno telesce, ki je ležalo v zibelki. Teža: dva kilograma! Ali je ta otročiček res namenjen, da leti tisoče kilometrov daleč, da zapusti svet, ki mu more v bodočnosti nuditi le zaničevanje ter postane središče ljubezni krasne katoliške družine v Franciji? Skoraj odgovoril mi je: odprl je svoje velike, temne oči, stisnil drobno pest. Bil je bojevnik od začetka. Njegove obrazne poteze so bile krasne, tudi vse drugo je bilo normalno. Gospa Dorosz je vedela, da ji nisem mogla dati zagotovilo za umski razvoj teh sirot. Nihče ne pozna staršev. Njen odgovor je bil: „Če bo otrok, ki ga boste poslali, umsko zagal, bomo to sprejeli kot poseben božji znak, da ga še bolj ljubimo. Mi smo se tudi o tem pogovorili.“

Hitela sem domov, prišla za pero in naslovila pismo na Pariz. Osebo sem se odločila, da bi bilo za fantiča pravo ime Frančišek Ksaverij. V pis-

mu sem omenila, da je bil fantek najden na sam god sv. Frančiška. Vprašala sem gospo, kakšno ime mu hoče dati in kdaj naj bo krščen.

Odgovor je došel dan pred božičem: „Dečkovo ime je Frančišek Ksaverij Dorosz. Z ljubeznijo pripravljamo svoj dom in ga nestrpnost pričakujemo. Želim, da je sveti krst na božič. A če to ni mogoče, naj bo na Svete tri kralje.“ Za izpolnitev prve želje je bilo prepozno, krščen je bil na dan razglasenja in mali Francek se je mirno pridružil korakom svetih Treh kraljev na njihovi poti do novorojenega Deteta. Na svoje posinovljenje se je mogel sklicevati v bližnji župni cerkvi, ki je blestela v raznobarnih žarkih sončnega zahoda v Aziji.

Mali Francek - posinovljenec v naročju letalske spremljevalke, pred odletom iz Pakistana v Francijo.

Tretje poglavje

Mali bojevnik po predpisih ni mogel iz Pakistana, dokler kazalo na tehtnici ne pokaže 5 kilogramov. Kako to doseči brez materinega mleka, brez rezne roke in ljubezni? Sredi januarja so ga prinesli v našo bolnišnico Svete družine. Zelo je oslabej, boj za življenje je trajal dolgo. Začela sem iskati družino, ki bi za nekaj tednov vzela otroka, da bi se popravil. Drug za drugim so mi odrekli.

Neko popoldne sem v stiski prišla iz kapele in slučajno na hodniku srečala svojo prijateljico gospo Joyco Asmattulah. Zaupno sem jo nagovorila: „Poslušaj, otroka imam...“ „Vi, otroka?“ me je prekinila in obe sva se nasmejali. „Da, imam ga, v našem otroškem oddelku je in zelo slaboten.“ Potem sem ji povedala, kako brezupno iščem družino, ki bi ga za nekaj tednov vzela k sebi. Mora se popraviti, ker sicer ne bi prenesel zrakoplova. Boječe sem jo vprašala: „Ali ti morda veš za koga, ki bi bil pripravljen storiti to delo ljubezni?“ „Sestra, jaz ga vzamem na svoj dom,“ je odločno odgovorila. „Eden več poleg mojih šestih otrok bo napravil življenje toliko bolj zanimivo.“ Ob takih trenutkih občutimo priučujočnost božjo v svojem bližnjem.

Druga žena je stopila v mali svet najdenčka, da ga obogati z ljubeznijo. Pred šestimi meseci je Bog naklonil gospe Joyce trojčke; bil je cesarski rez. Tri otroke je imela že prej. Nekoč mi je rekla: „S tem, da mi je Bog naklonil šest krasnih otrok, ni rečeno, da bi jaz zaprla oči pred potrebami, ki jih je nešteto okrog mene.“ Trojčki so jo naredili boljšo ženo in mater.

V sobo, kjer so spali trojčki, so postavili lepo košarico, vso v svili. Mali Francek se je kmalu počutil doma. Sprva je jokal po vsaki steklenici mleka, kot bi se bal, da je zadnja v življenju. Kmalu je ugotovil, da je ljubezen trajna in je lepo zaspal. V nekaj tednih je bilo njegovo obnašanje obnašanje vsakega zdravega dojenčka v družini, nasmeh je postal ljubeč. Njegova teža je skoraj dosegla zaželjeno višino.

Četrto poglavje

Medtem je gospa Dorosz imela v Parizu nemajhne težave s francoskimi predpisi za posinovljenje. Zaprošila je najvišje oblasti v Franciji in uspela. Francoski konzulat v Karachi je sporočil, da mali posinovljenec lahko odpotuje, kadar želi. Gospa je v Parizu plačala vse stroške za prevoz in ček je odletel pod varstvom sv. Jožefa 19. marca letos.

Iz Francije sem dobila pismo in v njem priloženo obvestilo, ki ga je lepo opremljenega družina Dorosz ob prihodu Francka poslala vsem svojim prijateljem. V njem piše: „Da bi tisti, ki ljubijo Boga, ljubili svojega bližnjega! Družina Dorosz (našteta so imena vseh otrok) naznanja vesel dogodek, da prihaja v njen dom Frančišek Ksaverij, rojen 27. novembra 1966 v Karachiju, krščen 6. januarja 1967. Lepo prosimo vse prijatelje, da skupno z nami molijo za tega ubogega brata v Kristusu.“

Srečni otrok, eden izmed milijonov ubogih in zapuščenih, ki je našel dom, vero in ljubezen, ki je odsev božje ljubezni.

Namesto petega poglavja, ki ga zdaj preživlja naš pakistanski najdenček, samo besedo vam, dragi misijonski prijatelji: Najprej iskrena hvala za misijonski prispevek 50 dolarjev, ki mi jih je poslala Misijonska zveza za Buenos Aires. Vzemite v roke odlok o laičnem apostolatu, pa boste ugotovili, na koliko različnih načinov ste danes lahko vsi misijonarji, ker na svetu ni več meja. Gospa Dorosz je praktičen zgled misijonske žene z družino.

DVA IZ ROJDU VELIKANOV

ALOJZIJ GERŽINIČ

MATTEO RICCI (LI MA - T'OU)

(Nadaljevanje)

Krščanska občina

Riccijevi napori se niso omejevali zgolj na obe omenjeni področji apostolata: prijateljske stike z izobraženci in književno delo. Treba je bilo oskrbovati tudi počasi, a stalno rastočo krščansko občino. De Pontoia se je sploh predvsem posvečeval temu delu, a tudi Ricci ga ni zanemarjal. 10. junija 1601 je krstil svoja prva spreobrnjenca v Peking. V pismu 9. maja 1605 navaja v prestolici nad 100 kristjanov. Prvi verniki tam so bili odlični ljudje in so pripomogli, da je krščanstvo doseglo velik ugled. Pripadali so vsem družbenim plastem. Prvi spreobrnjenec je bil preprost človek. Dobil je ime Benedikt; živel je vzorno in je dočakal 84 let (umrl l. 1624). Med ostalimi krščenci je bilo več mandarinov, dva sinova cesarjevega zdravnika, cesarjev svak. Najbolj goreč med njimi je bil verjetno Pavel Li Jing-ših. Bil je zelo razumen, a ker je bil predan astrologiji in praznoverju, ga je bilo težko spreobrniti. Ricciju ga je približalo zanimanje za znanost, razlogom za krščanstvo pa se je trdovratno upiral. Ko je padla poslednja trdnjava razuma, je bilo njegovo spreobrnjenje doseženo. Na krstni dan je položil na oltar pismeno veroizpoved. Ta navada se je potem posplošila.

Riccijev uspeh v Peking. je Valignanu dal povod za preureditev misijonske uprave. Dotedanjega rektorja makaoškega kolegija Manola Diasa je poslal na potovanje po štirih kitajskih misijonih, potem ga je imenoval za superiorja treh južnih: Nankinga, Nančanga in Šaočana. Kot tak je bil podrejen Ricciju — superiorju vseh kitajskih misijonov, dasi je ta prosil, naj ga tega bremena odvežejo. Dias je Ricciju pripeljal Jakoba Ni Ji-č'enga, ki se je pripravljaj na sprejem v red kot laični brat.

Superior kitajskih misijonov je bil podrejen viceprovincialu Japonskega, ta pa indijskemu provincialu. Valignan je jezuitskemu generalu priporočil, naj ustanovi posebno japonsko-kitajsko, od indijske ločeno provinco.

Kljub hudi finančni stiski se je Valignanu posrečilo l. 1604 in 1605 poslati na Kitajsko osem novih duhovnikov, kar je Riccija do solz ganilo. 27. avgusta 1605 so se jezuitje preselili v lastno hišo v Peking. V njej so uredili kapelo, ki je bila zadosti prostorna, da sprejme vse kristjane Pekinga. Njih število je raslo. L. 1605. je začel de Pontoia obiskovati vasi južno od prestolice. Njegovemu zgledu je sledil Gaspar Ferreira in ok. l. 1607 je bilo tam okrog kakih 150 kristjanov. 24. avgusta 1608 je Ricci sporočil svojemu bratu v Macerato, da je že nad 2.000 kristjanov, med njimi veliko učenjakov.

...ustanoviti nekaj trajnega...

To število je bilo plod šestindvajsetletnega potrpežljivega dela. Ricci je v njem videl podlago za upanje. Poznal je dinamično silo, ki je tičala v posevu na kitajski zemlji. Vedel pa je, da lahko nerodne roke uničijo nežne rastlinice, preden dozore. Zato se je odtlej posvetil grajenju čvrstih temeljev. Sam je zapisal: „želeli smo ustvariti nekaj trajnega, tako da bi spreobrnjenci opravičili ime „kristjani“ in v teh začetkih razširili dobro ime naše vere. Iz tega razloga ni število krščenih tako veliko, kot bi kdo želel.“ V svojem zadnjem pismu iz Pekinga (17. februarja 1609) je poudaril, kako je važno pošiljati na Kitajsko moške, ki „niso le dobri, temveč tudi nadarjeni; zakaj opravka imamo z ljudstvom, ki je razumno in tudi izobraženo.“

Zadnji meseci

Riccijevo delo je bilo dokončano. Okoliščine iz njegovih zadnjih mesecev kažejo, da je čutil bližajoči se konec. To se zdi čudno, saj ni še bil niti 60 let star in je bil videti trdnega zdravja. Vendar je večkrat napovedal, da mu ni usojena sreča dolgega življenjskega večera in da so ga strla bremena, ki jih je nosil. Mesci pred smrtjo so bili posebno naporni. Prišlo je leto doktorskih izpitov v Peking. Obiskovavci so bili tako številni, da Ricci često ni prišel do jela — od jutra do večera je bil na uslugo prijateljem.

Da je slutil smrt, je razvideti iz tega, da je skončal zapiske svojih spominov, sežgal korespondenco, uredil druge papirje in pripravil odredbe, kako naj misijon posluje po njegovi smrti. Za naslednika je imenoval o. Longobarda. Tudi so tovariši opazili, da je na večere molil dalj časa, kot je bila njegova navada. Večkrat je izjavil, da napredovanju vere na Kitajskem ne more storiti večje usluge, kot če umre.

3. maja 1610 je nenadoma hudo zbolel. Li Čih-cao, ki je bil takrat sam bolan, mu je poslal najboljšega zdravnika v Peking. A njegova zdravila niso zalegla. Posvet s šestimi drugimi zdravniki je pokazal le neenotnost v pogledih s tremi različnimi diagnozami.

Kristjani in osebni prijatelji so prihajali v takih množicah, da je bila hiša prenapolnjena. Na svoj stari ljubeznivi način se je Ricci dal prenesti v primernejšo sobo, da je lahko sprejemal obiske. 9. maja je použil sv. popotnico; tedaj je vstal s postelje in pokleknil na tla. Istega dne je izgubil zavest. Drugi dan je bil spet pri sebi in je prosil za poslednje maziljenje. Dva dni se je brez težave pogovarjal s sobratoma De Pantoio in de Ursisom pa s kristjani, ki so polnili sobo.

Smrt

Na večer 11. maja je smehljaje blagoslovil svoje sobrate. Ob sedmih se je obrnil na bok in izdihnil.

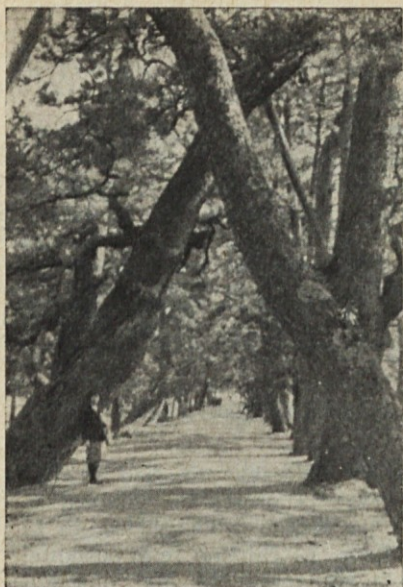
Dva dni po njegovi mirni smrti so se zgrinjale množice v hišo. Med njimi je bilo skoro vse uradništvo cesarske prestolice. Izkazali so čast temu svečeniku, ki je bil inozemec, pa vendar nikak tujec, in ki je tako globoko ganil kitajska srca in duhove. Li Čih-cao je v poslanici prosil cesarja, naj nakloni vredno počivališče telesu Li Ma-t'ona kot priznanje velikih zaslug tega Kitajca zahoda. Prošnja je bila uslišana. S cesarskim odlokom so jezuitje dobili zemljišče blizu zahodnih mestnih vrat in tam so 1. novembra l. 1611 pokopali Riccijeve ostanke. Pokojnikova slutnja, da bo njegova smrt krščanstvu v prid, se je uresničila. Cesarjev dar je bil kot nekaka uvodna potrditev neobjavljenega priznanja umrlega misijonarja, obenem pa je služil v varstvo vere, ki jo je ta oznanjal.

Nekaj let pozneje je postal stari Riccijev prijatelj Wang-lin pekinški guverner in izdal uradni proglas, ki so ga vsekali v kamen in postavili na jezuitov grob. Proglas na kratko opiše Riccijevo življenje, iz katerega je posneti nenavadno močni in razsežni vpliv, ki ga je učeni Li Ma-t'on imel na kitajsko družbo.

Spomini

Sobrat misijonar Trigault je pokojnikove spomine prevedel iz italijanščine v latinščino in jih l. 1615 izdal v Rimu (De Christiana expeditione apud Sinas suscepta ab Societate Jesu, ex P. Matthaei Ricci ejusdem Societatis Commentariis). Bilo je to dotlej najbolj zanesljivo delo o Kitajski, njenih prebivavcih, vladi, zakonih in običajih. Imelo je velik uspeh in je po vsej Evropi vzbudilo močno zanimanje.

Izvirni rokopis je prišel iz jezuitskih arhivov na svetlo šele l. 1911 (izdaja Tacchi - Venturija), kritično izdajo pa je oskrbel dobrih 30 let pozneje d'Elia (1942 - 1949).

SERENADA V AVGUSTU

Vladimir Kos D. J., Japonska

I.

Pravijo, da je pesem izraz
na določeni stopnji razvoja,
čakajoč
zaman
dovršenja v obliki
brutalnih stremljenj.

V našem polju
pa
pesem stanuje
v cvetici iz svilnatih sten.

Vsak večer
na samotni postaji
izstopi avgustovski mesec.

V ritmu mirne noči
se napoti med kockaste misli naselj.

Tam,
pri beli cisterni samote,
nasloni se k zidu noči.

Kakor vsi, ki se vračajo
k ljubim,
zakliče: „Tadá-ímá!“

Tsukími-sóo dvigne
s srebrnimi nadami težke
trepalnice
v lok,

čigar zvok zazveni
med gorečimi strunami
meščevih žil.

II.

Ali veste,
zakaj je tako, in

v avgustu, in
vsako poletje?

Davno,
v polju med griči
cvetela je
Mírjam,
najslajše deklè,

z mesečine poslanstva obdana
in
s kletvijo sužnjev zemljé.

Veste,
On
je obstal v karavanski postaji
v tem času

in šel je
mimo legij na straži, in
mimo kamel zlatá,
smešno neznan.

Tam,
na oljčno drevo se naslonil je,
tiho čakaje njen „dà“.

III.

Včasih,
sredi večerov v nasélbini Mítaka,
iščem.

Srebrna luč neba
kaplja

na robove srcá,
a njen ogenj umre.

Veter
vzdihne nad mojim cementom
in
vzdihne
nad kletkami sna.

Mesec,
veter,
in
jaz,
vstopimo v prvi jutranji vlak
na postaji.
S tenkim cigaretnim smehlajem
med prsti
v daritveni dim.
V modrem jeklu se svetijo
tračnice sonca
na koksu noči.

IV.

Ali veste,
da Mírjam je rekla Mu „dà“?
In da vse je postalo smisel
v tistem času,
za smisel odlomkov
raz slišanih harf...

Pesem, zdi se,
je prvo poglavje ljubezni.
In zmeraj prevòd.

P. S.: Japonska beseda „tadá-imà“ pomeni dobesedno le „pravkar“, tj. „pravkar nazaj“ in jo zakličemo domačim ob povratku, npr. iz službe ali šole, nakar kdo izmed domačih zakliče nazaj „o kaeri nasai“, po naše nekako „pridi, vstopi“; ne-domači namreč obstanejo v veži in čakajo na koga, da pride k njim. Tsukimi-sóo je japonska trobentica rumene barve, približno 70 cm. visoka in se odpira le ob mesečini, zato jo tako imenujejo, se pravi „cvetica, ki gleda mesec“. „Ts“ je treba izgovoriti kot naš „c“, in dvojni „o“ je treba izgovoriti kot dvojni „o“ s poudarkom na prvem „o“.

ANKETA POD JAPONSKIMI ČEŠNJAMI

Oče VLADIMIR KOS DJ, Tokio

Uredništvo je p. Vladimira Kosa DJ, ki že vrsto let deluje na Japcnskem, zaprosilo, da iz svojega izkustva in poznanja misijonskih problemov na Japonskem odgovori na nekatera vprašanja. Na njemu svojski način je kot odgovor postal sledeča razmišljanja in gledanja.

Čez dan se ne morem ustaviti pri pisalnem stroju. V japonščini moram razlagati visokošolcem, kako se angleški samostalnik in glagol in zaimki združujejo, da postane misel beseda na angleški način. Včasih se moram podati h knjigam v knjižnico; svet spoznanj je kakor vesoljstvo pod palmarskim daljnogledom, zmeraj na novo se odkrivajoče in še s tako neznatnim odkritjem osrečujoče. Potem se podam na pot po desetmilijonskem mestu, da prosim za svoje reveže. Ne sramujem se besede prošnje, ne v slovenščini in ne v japonščini; na ljubezen sočloveka trkam in ljubezen je prava svoboda; ne fizična sila in ne moralni pritisk je ne moreta osvojiti. Dejstvo, da nekoliko učim na univerzi v japonski prestolnici, mi pri tem pomaga; Japonci sovražijo lenobo in mnogim na tem stomilijonskem otoku pomeni duhovništvo isto kot budistično in šintoistično „življenje molitve na račun vernikov“. In tako najdem šele zvečer neke vrste mir za odgovor na drzno anketo od onstran morja.

Tisti, ki jim je širjenje dobre novice o Jezusu Kristusu v Aziji res pri sreju, bi radi vedeli,

ali ni verska miselnost v celoti preveč zamrla v japonskem narodu, da bi bili normalno dostopni za oznanjevanje?

Po desetih letih bivanja med Japonci si ne upam trditi, da Japonci niso dovezetni za versko dimenzijo. Naj navedem tozadevno misel tudi iz knjige, ki jo je napisal Hajime Nakamura pod naslovom „Način mišljenja Indijcev, Kitajcev, Tibetancev in Japoncev“ (knjiga je izšla v angleščini leta 1964 v Honolulu pri East-West Center Press): „Posebno vrednost pomeni Japoncem čutna lepota narave, v kateri iščejo razodevanje absolutnih razsežnosti... Niti na um jim ne pride, da bi v naravi odkrili neke vrste prekletstvo, odnosno zmaličenost.“ (Str. 359) Zelo zanimivo pripominja, na strani 392, da so se ob ponovnem stiku s krščansko civilizacijo v 19. stoletju prenekateri ogrevali zanj, ne da bi pri tem nameravali postati kristjani. „Velika večina Japoncev ne

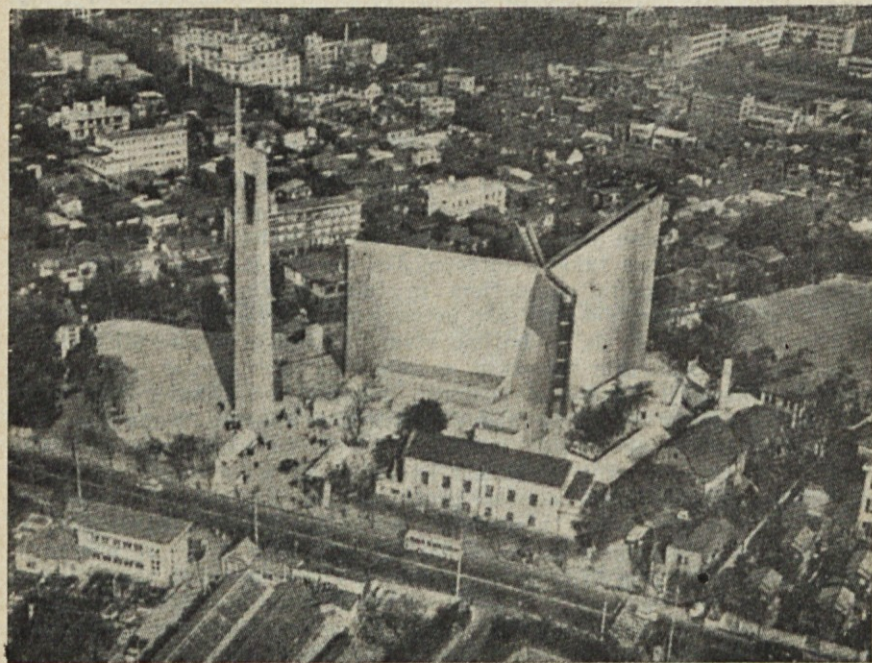
smatra krščanstva za nekaj neskladnega s tradicionalnim japonskim verovanjem.“ In na strani 368 poudarja kot eno izmed tipičnih sopotез japonskega značaja tosvetno osredotočenost, od japonskega srednjega veka naprej zmeraj bolj očitno, posebno med trgovci. In vendar je možno tudi v tem opisu razločevati med to-svetnostjo, kot jo umeva budizem Japoncev — in kot se mi zdi, tudi gospoda Nakamura — in to-svetnostjo, kot jo umeva katolicizem, recimo, po drugem vaticanskem koncilu (hudomušno rečeno).

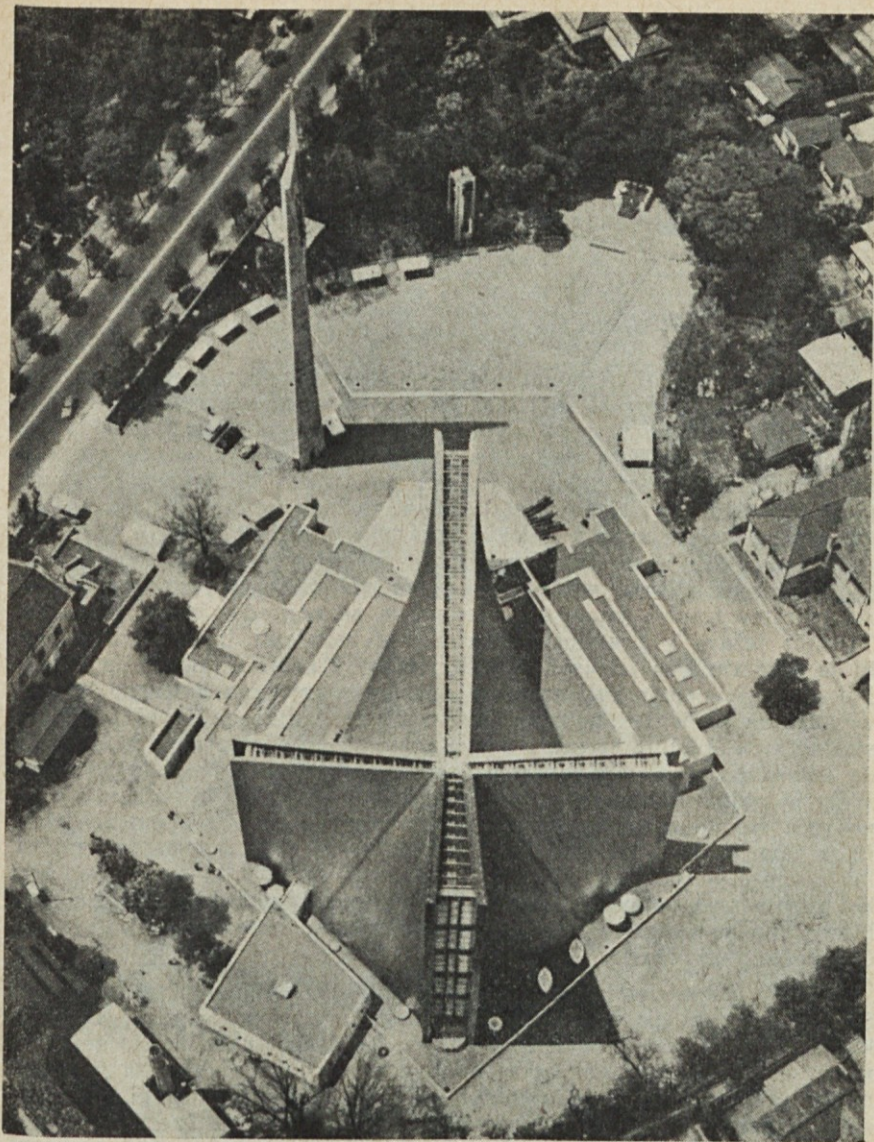
Včasih beremo, da Japonci nimajo smisla za abstraktne pojme; zbirka uvodnih esejev o moderni Japonski, z naslovom: To je Japonska — 1964, pa pravi, da so Japonci od nekdaj imeli navado, poimenovati neosebne abstraktnosti z božanskimi pridevki. Eseje so napisali Japonci... Med japonskim kmečkim prebivalstvom je razširjen verski tabu najrazličnejše vrste. Ne vem, morda je zanj najbolj odgovoren budizem. A med kmečkim, to je, najbolj konservativnim prebivalstvom otočja, živi poleg tega verskega tabu mnogo še starejših verskih navad, izmed katerih je najbrže najmočnejša in najbolj razširjena češčenje umrlih svojcev. Zdi se mi upravičeno trditi, da Japonci slutijo bivanje absolutnega sveta. Britanski arheolog 19. stoletja S. Baring-Gould, ki je odkril podoben fenomen pri drugih ljudstvih v zgodovini človeške kulture, pravi, da je za tako slutnjo značilno, da ne vsebuje jasno formuliranih obveznosti. Nekaj vsega tega, doslej izraženega, je mogoče opaziti praktično v japonskem krščanstvu: dovezetnost za resnice, ki odkrivajo možnost sreče umrlih; veselje nad resnicami, ki zagotavljajo zmeraj večji napredek po zgledu vodilnih krščanskih dežel; neke vrste odpor proti tolmačenju krščanstva v obliki „ne smeš“ in „moraš“; oklepanje resnice, da se v naravi razodeva božja popolnost brez ozira na trpljenje in greh; dovezetnost za obred kot izraz nevidne stvarnosti.

Tako sem se zapletel v misli in pripombe, da sem vas in sebe utrudil. Pod odprtim oknom cvetijo v toplem aprilu japonske češnje, rožnato-bele v odsevu cestne svetilke. In zdi se, da bodo bodoči misijonarji morali študirati tudi takšna antropološka vprašanja, da še bolje razločujejo med Jezusovim razodetjem in tolmačenjem tega razodetja v jeziku raznih kultur. Vsi smo tako ustvarjeni, da imamo smisel za stvari, ki nas osrečujejo, in da se bojimo stvari z oznako nezadovoljivosti. V skladu s tem osnovnim človeškim zakonom so nam samim nekoč označevali evangelij apostolski poslanci, potrpežljivo čakaje izboljšanja človeških nagibov in navad pod dolgotrajnim vplivom evangelija. Tak potrpeljivost, se mi zdi, vsebuje modrost in usmiljenje. S takim mišljenjem se je možno približati budistom in šintoistom, kolikor ni na oni strani načelnega odpora proti takemu zblizanju. Tak načelni odpor je posebno izrazit v moderni budistični sekti Sōka-Gākkai, ki je skoraj vsa zgrajena po sistemu komunističnih celic in modernih trgovskih organizacij in ki javno označuje krščanstvo kot enega izmed glavnih vzrokov vsega zla v svetu. A stiki z dobromislečimi budisti (in nekoliko tudi s šintoisti) obstajajo in se množijo, dasi so mi znani bolj v območju medčloveških odnosov. Mislim, da smo si zagotovili

neke vrste daljnosežno in tiho prijateljstvo japonskega budizma, kolikor je mogoče govoriti o splošnem japonskem budizmu: kolikor mi je znano, so mnogi katoliški misijonarji pri razlagi katekizma poudarjali pozitivne prvine v budizmu in šintoizmu, katere Kristus ne uniči, marveč izpopolni, ako so izpopolnitve potrebne z nadnaravnega vidika. Zbližanje z budisti in šintoisti je velikega pomena za japonski narod, ki mu kot takemu poudarjanje le slabih lastnosti sočlovekovih dejanj nikdar ne prija in ki se je zmeraj hotel kazati ljubeznivega v teku zgodovine, vsaj na ravni izven vojaško-političnega pritiska. Bojim se pa, da premalo poznamo budizem in šintoizem z zgodovinskega in sociološkega vidika, da bi to znanje sistematično uporabili pri oznanjevanju teoretičnega in praktičnega krščanstva. Spominjam se, da sem pred leti uvedel razlago zgodovine budizma v fundamentalno teologijo o resnici Jezusovega poslanstva — na eni izmed bogoslovnih šol za mlade misijonarje na Japonskem. In spominjam se tudi, da so se mi nekateri smejali.

Češnje pod oknom cvetijo na bel način; nekje se pes pogovarja s psom in mesec je vzšel in se pomika neskončno počasi. Rad bi se zleknil na rogoznico, a v možganih mi še vedno brni neodgovorjeno vprašanje od onstran morja:

Katoliška katedrala v Tokiu, umetnina prvega reda. Po zamisli japonskega arhitekta profesorja Kenzo Tange se veličastno dviga kot ponosne gotske katedrale na zapadu, a v modernem japonskem slogu (glej tudi sliko levo!)

Katere ustanove so najbolj potrebne?

Katere ustanove so najbolj potrebne? Akademske, karitativne in pastoralne in socialno-internacionalne, kolikor morejo nuditi Japoncem nekaj, kar njihove lastne organizacije ne morejo. Čim več je takih ustanov, tem globlji je vpliv na miselnost mas in elite, ker jim krščanstvo postane otipljivo-koristna kategorija nenadomestljive narave.

Prilijem si čaja in ga srebam pod pritiskom naslednjega vprašanja:

Kaj se mi zdi glavni vzrok, da Cerkev tako počasi prodira v japonsko kulturno življenje?

Rumeni čaj mi nežno odstrani utrujenost z vek, a vprašanja mi noče olajšati. Lahko bi klel, kot to delajo v mojem rojstnem kraju, a vem, da mi kletev ne bo odgovorila vprašanja. Torej bom tvegala odgovor v obliki čisto osebnega mnenja na podlagi desetletnih vtisov. Prvič nas je premalo: niti pol milijona v poldrugem milijonu vseh japonskih kristjanov; statistično gledano je upanje na nosilca kulturnega ustvarjanja v polovici milijona pretežno splošnih ljudi neznatno. Drugič: še zmeraj tolmačimo evangelij v jeziku določene evropsko-krščanske kulture, namesto da bi ga prikazali kot vsebino enačb za izpopolnitev tipično japonskih vrednot in za napredek vsega človeštva. Tretjič: težava v pravilnem izražanju z besedami japonskega jezika, ki je tako različen od vseh znanih jezikov v svoji strukturi in filozofiji. Četrtrič: nepriljubljenost tolikih misijonarjev na kulturno udejstvovanje na podlagi katekizma. Kakor da bi nadnaravni svet bil edina vrednota... A kljub vsemu temu je poznanje in spoštovanje in ljubezen do Jezusa Kristusa v japonskem narodu napredovala, posebno po drugi svetovni vojni. Kolikor se spominjam letnih statistik, se počasi, a stalno večja število katoliško krščenih kristjanov, ki v zasebnem življenju in v javnem nastopu nadaljujejo misijonsko delo, kolikor se milost krsta more posluževati njihovega poguma, zamisli in podvigov. Več kot posameznih potez na šahovnici stomilijonskega prebivalstva pa najbrže trenutno ne premoremo. Toda tudi v tem moramo računati z načrti božje Previdnosti.

Veste, da je ena izmed gojenk univerze ameriških sester Presv. Srca Jezusovega postala žena japonskega prestolonaslednika? Dasi ni katoličanka, je bila vendar vzgojena po katoliških načelih. Na tej univerzi sem nekoč razlagal nekaj misli v zvezi s tridnevnicjo za gojenke, davno preden je sploh kdo mislil na kakšno izjemo v dolgi vrsti cesarskih porok... Vem, da sem počasi bral evangelij o brezupnem veslanju galilejskih ribičev s spečim Jezusom v čolnu in sem rekel, da se je treba boriti za uspeh na enak, dostikrat brezupen način in da je tako možno upati na strateško pomoč Gospodovo. Po takozvanem govoru me je sestra predstojnica ustavila na hodniku in dodala, da se ji včasih zdi, da je Gospod v japonskem čolnu zavžil spalno sredstvo, da se

Usmiljenka s. Zupančič, misijonarka na Japonskem, s sosestrama in gojenkami; spodaj pa pri otroškem nastopu

kar ne prebudi. . . In posebno na socialno-karitativnem področju je katoliško delo zmeraj bolj cenjeno in zaželeno; npr. v vzgoji fantov in deklet; v požrtvovalni službi bolnikov; v podjetnem organiziranju pomoči za vse tiste, ki trenutno še ne morejo najti prave podpore v japonski družbi, ki je do srede 19. stoletja poznala in uporabljala neke vrste sužnje.

Lahen veter je zavel med češnje in vlak se je premaknil v noč; najbrže bo jutri dež, ker se vse tako jasno sliši. Ali bodo prijatelji onstran morja zadovoljni z mojimi odgovori? V tem se gotovo ne motim: iz srca darovana molitev nam pomaga na čisto svojski način; iz srca darovana denarna podpora podaljša anteno našega delovanja; zanimanje in študij misijonskega terena nam omogoča aktivno zaledje. Misijonsko delovanje je tako važno, tako veliko, tako napredno, da mu je kos le združeno zaledje. Dejstvo, da lahko sodelujemo pri božjem načrtu „počlovečenja“ sveta, bi nas moralo delati ponosne in z vsemi primernimi sredstvi pripravljene za ta najtežji podvig v zgodovini našega planeta.

Okoli mesca na nebu so se zbrali oblaki. V globoki noči se komaj slično oglasi sirena ladje v tokijskem pristanu; najbrže je polnoč in čez nedeljo noče ostati v zalivu, ker jo stane dvojni davek. Zadnjo skodelico čaja izpijem in ugasmem luč. In potem sanjam, da so prijatelji onstran morja to pismo prejeli, prebrali in vanj zavili pristno slovensko klobaso za Veliko noč.

Skupina novokrščencev na Japonskem

ODGOVARJAMO VAM Z MISIJSKE POSTAJE

Piše p. JOŽE KOKALJ, D. J.

VELIKA ŽELJA

Eden prijatelj me je zaprosil, naj mu spregovorim o svoji največji želji, ki se je v meni porodila po prihodu na afriško celino. Težko je med velikimi željami izbrati največjo. Prav rad pa bom spregovoril o veliki, res veliki želji, ki me navdaja tu sredi afriških gozdov.

Zadnja leta opazamo, da se skoraj v vseh državah manjša število novih duhovniških poklicev. Tudi dežele, ki so doslej dajale največ misijonarjev, niso izjema.

Kriza duhovniških poklicev bo gotovo prizadela vsa misijonska področja. In vendar bi misijonske dežele ravno v teh letih potrebovale novih četrdeset apostolov na polja, ki so zrela za žetev.

Pri tem mislim še posebej na Afriko. Pomanjkanje apostolov resno ogroža napredek Cerkve na tem kontinentu. Število katoličanov namreč hitro raste, medtem ko število duhovnikov ne napreduje tako hitro. V desetih letih se je v Afriki število vernikov povečalo za 67 %, duhovnikov pa le za 36 %. Le nekaj več kot 15.000 duhovnikov živi na tem prostornem kontinentu — za 300 milijonov prebivalcev, med katerimi je 30 milijonov katoličanov.

Misijonska postaja Chibote je zgovoren dokaz za resnost tako izrazitega pomanjkanja misijonarjev.

Predstavite si področje, ki je večje kot Gorenjska in ima le dva duhovnika za 13.000 katoličanov in 16.000 poganov. Župnija nima primernih cest. Tu ni železnice in nobene avtobusne zveze. Več rek, potočkov in pa močvirij predstavlja novo zapreko za hiter stik z verniki. Misijonarja sta se morala odreči mnogim cerkvenim pogrebom. Pogrebe vodijo — na podružnicah, ki jih je 25 — katehisti. Večina bolnikov umira brez zakramentov. Ves verski pouk mladine vodijo učitelji v (državnih) šolah, kjer je verouk obvezen predmet (tri ure tedensko). Misijonarja sta katoliške šole izročila državi, da sta bolj prosta za dušnopastirsko delo. Vsako leto imata okrog 400 katehumenov, t. j. odraslih pripravnikov na krst. Priprava na krst traja dve leti.

Misijonarja sta se morala odreči zdravniški skrbi za bolnike. Ko bi delila zdravila in pregledovala bolnike, bi jima to onemogočilo vsako drugo duhovniško delo. (Pomislite samo na to, da umrje vsak tretji otrok pred dopolnjenim tretjim letom — predvsem zaradi pomanjkanja higijene in nepravilne prehrane.) Za bolnike „skrbi“ ena od starejših afriških sester, ki pa nima strokovne izobrazbe in nobenega prevoznega sredstva. Do prvega zdravnika je skoraj 200 km.

Pri vsem tem tako očitnem pomanjkanju duhovnikov pa nastaja glavno vprašanje: kako globoko se lahko krščanstvo vcepi v to ljudstvo,

ko pa je stik z duhovnikom tako pomanjkljiv? Ali se ne bodo ponekod množice krščencev spet vrnile k starim poganskim navadam?

Misijonarji opozarjajo na to, da rešitev teh problemov ni v posvetitvi diakonov. Zanimivo je, da niso posebno navdušeni za diakone. Afrika predvsem potrebuje duhovnikov. Saj tudi katehisti lahko pridigajo, vodijo molitve ob nedeljah, molijo z bolniki in pri pogrebu. Ko imam ob nedeljah mašo v jeziku bomba, pri pridigi stopi na prižnico eden od domačih mož in spregovori zbranemu ljudstvu. V Braziliji so upravo nekaterih župnij, ki nimajo stalnega duhovnika, izročili redovnicam. One ob nedeljah vodijo molitve — prvi del maše — in nato podelijo obhajilo. Razen tega vodijo pogrebe, krščujejo, obiskujejo bolnike in poučujejo verouk.

Spovedujejo in mašujejo pa lahko le duhovniki.

Toda kako priti do večjega števila duhovnikov?

Tri severne zambijske škofije imajo skupno semenišče. Iz tega semenišča je izšlo 35 zambijskih duhovnikov. Se vam to zdi mnogo? Pomislite pa, da je za to bilo potrebnih 36 let! Razen tega vsi domači duhovniki ne vztrajajo v svojem poklicu.

Velika večina zambijskih škofov je prepričana, da bi bilo najpametneje, ko bi posvetili za duhovnike skupino vzornih afriških poročenih mož, ki bi kot duhovniki živeli s svojim ljudstvom. Mnogi misijonarji so prepričani, da bo do tega kmalu prišlo. Zdi se jim, da je ta rešitev — čeprav združena s težavami — še najprimernejša.

Na koncu vam moram še odgovoriti na vprašanje, ki je zapisano v prvem stavku tega pisma.

Moja velika želja je, da bi slovenski narod pokazal dovolj velikodušnosti in dal Afriki večje število gorečih misijonarjev — svetnih duhovnikov, redovnikov, redovnic in laikov.

Dr. s. Agnes Žužek, misijonska zdravnica, deluje v Keniji (Afrika). Njegova rodna sestra, zdaj s. Dominika, je prav tako misijonska zdravnica in deluje v Pakistanu. In v isti misijonski družbi se na isti poklic pripravlja tretja rodna sestra, Silva, trenutno v Filadelfiji (Združene države).

PO MISIJSKEM SVETU

NOV UDAREC za misijone je izgon vseh tujih misijonarjev iz afriške Gvineje, katerih edina „krivda“ je ta, da imajo belo kožo. Predsednik, ki je ta izgon 117 misijonarjev dekretiral in izvršil (celo osebno je prišel na letališče, ko so odhajali), trdi, da ni rasist, a hoče nacionalno cerkev. Kardinal v Zgornji Volti, nadškof Uagadugu je ob tem dejanju dejal: „To je sramota za Afriko, ker nasprotuje zakonu gostoljubja. Moramo popraviti ta napad s tem, da takoj pošljemo od drugod misijonarje, da nadomeste izgnane.“ In že se res prijavljajo črnski misijonarji, ki jih pošiljajo iz Senegalije, Dahomeja, Ruande in Togo.

USMILJENI BRATJE so redovniki-bolničarji. Ustanovil jih je sv. Janez od Boga in leta 1540 začel življenje bratov v bolnici v Granadi (Španija). Danes v 195 bolnicah opravlja zdravniško službo 2.500 bratov in lajša trpljenje bolnikom po Evropi, Aziji, Afriki, Ameriki in Oceaniji.

BELI OČETJE — odlična ustanova kartaginskega škofa Lavigerie-ja šteje danes 3.600 članov. Od teh jih 72 procentov deluje v Afriki. Kajti vsak beli oče se mora s obljubo zavzeti, da bo delal v Afriki. Seveda jih veliko potrebujejo pri vzgoji naraščaja in pomožnih akcijah za afriški misijon.

BUDISTI so na svojem zborovanju v Bangkoku sklenili, da se ne bodo ne posredno ne neposredno umešavali

v politiko, najmanj pa v vojaško politiko. Ta sklep so napravili zastopniki budistov iz Avstralije, Cejlona, Malazije in Indije. Resolucija je bila nekak javni protest borbenim budistom v Južnem Vietnamu, ki so želeli vreči vojaško vlado.

AFRIKA postaja vedno bolj plodna zemlja za sekte. Nastajajo nove in nove skupine vernikov, ki so napravili nekako zmes poganškega in krščanskega ali muslimanskega verovanja. Razlogov je gotovo več, kot so: iskanje nove vere, prebujanje narodnosti, lahek vpliv „verskih voditeljev“, a eden — za nas — važnih je pomanjkanje misijonarjev. Črna Afrika hitreje išče nove oblike verovanja, kot pa napreduje delo katoliških misijonarjev. To ima Cerkev neprestano pred očmi, zato je že pokojni papež Pij XII. nujno prosil za hitro pomoč vseh škofij in redov. In koncil je ta klic podkrepil še močneje, ko je izjavil, da je vsak škof in vsaka župnija soodgovorna, kaj šele tisti redovi, ki se po svojih pravilih posvečajo misijonskemu delu.

NACIONALIZEM v ekstremni obliki postaja ovira misijonskemu delu. V Indiji npr. nacionalisti javno proglašajo, da je krščanstvo za Indijo nemogoče, ker je tipično evropska vera, kakor je tipično indijska hinduizem in tipično arabska islam. Preteklost nacionalistom daje veliko oprijemov, da se bore proti katoliški Cerkvi, češ da je bila eksponent kolonialne politike.

SEVERNIM VIETNAM ni brez katoličanov. Po poročilih jih je okrog 700.000. Med njimi dela in živi od 300 do 400 duhovnikov, tudi škofje so še ostali v svojih škofijah. Celo semenišče vzdržujejo in v njem študira okrog sto bogoslovcev. Za vsako ceno skušajo vzdrževati stik z Vatikanom. Amerikanski bombniki so jim do zdaj zrušili 126 cerkva. Tako je severna kakor južna polovica Vietnamera žrtev „boja velikih“.

GOBAVCI so danes že ozdravljivi bolniki, a ne vsi. Kajti vseh je na svetu 11 milijonov, a le dva milijona teh bolnikov dobiva zdravniško oskrbo. Največ gobavcev je v Aziji, več kot šest milijonov, takoj za tem je treba imenovati Afriko, kjer so ostali 4 milijoni gobavcev, drugi so v Ameriki, Evropi in Oceaniji. Predvidevajo, da bo v bodočih petih letih število gobavcev naraslo za en milijon.

KRŠČANSKI ŠKANDAL se ponavlja. Mlad indijski študent piše: „Star sem 25 let. Študiram v zavodu 'Kristusove Cerkve'. Zelo me osvaja krščanstvo. A ko sem se zanj začel zanimati, sem spoznal, da je najmanj sto različnih sekt in razlag svetega pisma. Iskal sem resnico pri anglikancih, nato pri ameriških metodistih, predelal sem 36 lekcij dopisnega tečaja, ki so ga vodili adventisti, pred nekaj tedni me je obiskala krščanska dama, ki je goreča Jehovina priča. In zdaj sem popolnoma zmeden. Prosim, pomagajte mi odkriti, kje je pravo krščanstvo.“ Fant niti ni še spoznal vseh različnih krščanskih cerkva. Pa dosedanje spoznanje zadostuje, da je popolnoma zmeden. To je naše svetovno pohujšanje. Zato je delo za zedinjenje nujno in zdaj potrebno tudi zaradi misijonskega dela.

LEOPOLD SENGHOR, predsednik Senegalije in svetovno znani afriški pesnik, je dejal, da svoboda Senegalije sovpada z Vatikanskim koncilom. Senegalija ni laicistična država v tem smislu, da je ateistična; nasprotno le

zagovarja svobodo vere, ki pa je za kulturno rast nujno potrebna. V Senegaliji mora svojo vero poglobljati naj bo animist, musliman ali kristjan in vera mora družiti vse in vsi, ki služijo Duhu, morajo sodelovati z Duhom, to je z milostjo.

SUDANSKI BEGUNCI so še naprej preganjani, tudi misijonarji. Uganda je na zahtevo Sudana izgnala deset misijonarjev, ki so prej delovali v Južnem Sudanu. Kongo pa je zaprl sedem južnosudanskih duhovnikov, češ da so se vmešavali v politiko in se hoteli vrniti v Južni Sudan. Očividno je vpliv Sudana na druge afriške države velik in njegov politični pritisk in grožnje učinkovite.

PAPUANCI so v večini še predstavniki kamene dobe. Obeta se, da bo z drugimi oceanskimi otoki tudi Nova Gvineja postala samostojna že leta 1972. Misijonarji se bojijo katastrofe zato, ker ti rodovi (mnogi niti niso prišli v nikakšen kontakt s svetom) niso zreli za svobodo. In že opažajo načrtno delo, ki ga med njimi opravljajo komunisti tako iz Moskve kakor iz Pekinga.

IRSKA vzdržuje svoj standard v vzgoji duhovnikov. Dočim v večini krščanskih dežel duhovniški poklici upadajo, ima Irska vsako leto okrog 400 novih duhovnikov. V velikih semeniščih se jih pripravlja 3.000. In ker doma Irska nima pomanjkanja duhovnikov, jih veliko pošlje ven ali v angleško govoreče dežele, kjer je še vedno pomanjkanje duhovnikov, ali pa v misijone. Tako od štirih posvečenih duhovnikov le eden ostane doma, ostali trije pa gredo za neko dobo v tujino, pomagat tja, kjer je pomanjkanje občutno. Tudi tisti semeniščniki (kajih 3%), ki ne dovrše študija in niso posvečeni v duhovnike, se večinoma kot laiki posvete misijonskemu delu. Ni čuda, da je v tako apostolskem narodu nastala Marijina legija, ki je danes ena najmočnejših in najbolj delovnih apostolskih skupin.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MISIJONSKA NEDELJA

Vse rojake po svetu vabimo, da čim lepše proslave misijonsko nedeljo. Kot smo že v pretekli številki omenili, izražamo tudi v tej željo, da bi bila glavna misel letošnje misijonske nedelje: misijonski poklici. Čas nas prehiteva, misijonske naloge so zdaj in takoj nujne, Cerkev je popolnoma jasno povedala, da smo odgovorni vsi brez izjeme, zato je pred nami kot eden največjih problemov, koliko misijonarjev bo dal slovenski narod. Za emigrantske in zamejske Slovence bo prav to sodelovanje ne le izraz hvaležnosti do Boga, ampak tudi preizkusni kamen, koliko je ostalo v nas tistega, kar smo radi naglašali: sentire cum Ecclesia - čutiti s Cerkvijo.

Koncem avgusta bodo „Katoliški misijoni“ izšli v dvojni številki (za september in oktober), da bodo pravočasno prišli v vse dele sveta in bodo mogli posamezni krožki ali prireditelji misijonskih proslav v njih najti tvarino za čim uspešnejše praznovanje misijonske nedelje.

BUENOS AIRES

Do zdaj je iz Argentine po „Katoliških misijonih“ in Slovenski misijonski zvezi prodirala misijonska misel v vse slovenske kolonije po svetu. V prvi dobi je bilo tudi več misijonskih krožkov v Velikem Buenos Airesu. Končno je ostala središčna skupina sodelavcev pod vodstvom Marijana Lobode in pa dva krožka, oba v Slovenski vasi, kjer je Baragovo misijonišče: Misijonski krožek Slovenske vasi in Misijonski krožek dijakov Baragovega misijonišča. O slednjem smo kratko poročali v prejšnji številki. O delovanju krožka v Slovenski vasi moramo danes poročati to, da je že pred časom priredil dvakratno predvajanje filma o apostolu gobavcev p. Damijanu de Veuster. Obisk je obakrat bil zadovoljiv. Kljub temu, da je bila vstopnina zelo nizka, se je zbralo dovolj za kritje stroškov in je še ostalo za sklad slovenskih misijonarjev. Tovrstni sestanki so še zaželeni zlasti pa bi bilo želeli, da bi krožek spet oživel redne študijske sestanke.

Sestanki, ki jih je za vso lanuško mladino začel prirejati misijonski krožek dijakov iz Baragovega misijonišča, se lepo razvijajo: obisk je dober in fantje se na sestanek s predavanji in recitacijami in vodstvom vestno pripravljajo. V načrtu imajo že tudi sestanke za otroke izpod desetih let. Seveda jim bodo morali program zelo približati, da bodo otroške glavice mogle dobro razumeti,

Razveseljiva pa je novica, da se je obnovil misijonski krožek čisto na drugem koncu Vélikega Buenos Airesa. Goreči misijonski sodelavci, ki že leta sodelujejo pri misijonski stvari, so ga priklicali v življenje. Začel je že s svojim delom, čeprav skromno. Naj podamo kar poročilo dopisnika:

„Ustanovili smo Misijonski krožek za zapadni del Vélikega Buenos Airesa s sedežem v Ramos Mejía. Obsegal bo kraje: Ramos Mejía, San Justo, Lomas del Mirador, Tablada, Villa Madero, Villa Constructora, Barrio San Nicolás, Haedo, Morón, Castelar, in še druge v okolišju.

Začetek je sicer skromen, vendar upamo, da se bo iz njega razvila živa in delovna edinica misijonskega zaledja. Pridružite se nam še drugi: mladi in stari, da bomo čim uspešneje razširjali med rojaki tako potrebno misijonsko miselnost in da bomo čimbolj pomagali našim borecem na položajih! Sestanke imamo vsako drugo sredo v mesecu ob šestih zvečer v Slomškovem domu.“

Tem vzpodbudnim novicam in besedam dodajamo samo: Bog daj uspeh!

VEST MISIJONSKIM KROŽKOM V EVROPI

Že lani so mnogi izrazili željo, da bi misijonska nedelja bila veliko bolj uspešna, če bi bil ob tej priložnosti navzoč kak naš misijonar. Zato naj bi prihajali na oddih predvsem v takem času, da bi jih mogli uporabiti za predavatelje na misijonskih prireditvah.

V poročilih rimskega Slomškovega društva pa beremo dobesedno takole:

„Na našo prireditev je prispel tudi misijonar, brat Valentin Poznič. Tudi njega smo bili zelo veseli. Po 37 letih misijonarjenja se vrača domov na obisk. Želimo mu, da se odpočije in poln novih moči nadaljuje s svojim bogatim delom za pokristjanjenje Južne Afrike.

Nekaj časa se je mudil v Rimu tudi misijonar p. Janez Ehrlich. Tudi on se je vrnil k domačim po dolgih letih misijonskega dela. Želimo mu obilo razvedrila in mnogo božjega blagoslova.

V začetku prihodnjega meseca pa bo pripotoval iz Indije tudi slovenski misijonar p. Lojze Demšar. V misijonih je že 31 let. Tudi njemu velja naš pozdrav in voščilo, da bi pri vzvišenem poklicu vedno spremljala njegovo roko božja pomoč.“

Torej, misijonski prijatelji, pozanimajte se, kje so naši misijonarji. Morda boste tega ali onega dobili, da bo med Vami na misijonsko nedeljo.

Misijonarji, tudi Vam besedo: ne zamudite nobene prilike, kadar prihajate na potrebni oddih, da s svojo navzočnostjo podžgete našo gorečnost in zlasti v mladini vzbudite misijonske poklice.

naši misijonarji pišejo

FORMOZA

Na Formozi deluje misijonarka s. ROZALIJA BRILEJ iz družbe Pomočnic vernih duš. Od nje imamo tele vrstice:

„Prvi prosti čas porabim, da se vam zahvalim za pismo in ček! Silno sem hvaležen vsem, ki se toliko trudite za nas!

Za Marijin praznik smo imeli v naši župniji dvajset prvoobhajancev - otrok in pet krstov odraslih, med njimi tudi dve naši gojenki iz gospodinske šole. Vse priporočam v molitvah.

Pred nekaj tedni pa sem doživela prijeten in nepričakovan obisk: dr. Peter Remec iz Ljubljane, ki je univerzitetni profesor v ZD, me je prišel pozdravit. Vesela sem bila tega obiska, saj imam slovenskih obiskovavcev kaj malo...“

Piše nam kratko tudi s. KALISTA LANGERHOLZ FMM, ki deluje tudi na Formozi. Njeno pismo je iz začetka lanskega avgusta. Veliko več pa poroča v list Ave Maria, ki ga izdajajo slov. frančiškani v Lemontu, v ZD. Tamkaj misijonski prijatelji lahko v vsaki številki najdejo njene dopise. Nam piše tole:

„V največji vročini smo in pri največjem delu. Poleg običajnega dela imamo še počitniški verski pouk za mladino naše fare. Ker pa so vse sestre zaposlene s poukom verouka po okoliških farah, smo pouk verouka v naši fari zaupale našim novinkam. Tri novinke in postulantka se ukvarjajo z otroki iz osnovnice, ena novinka z nižjo srednjo šolo; jaz pa sem si zadržala dekleta iz višje srednje šole. Župnik ni upal, da bi hodi-

la k verouku tudi ta dekleta iz višje šole, ki so sicer krščena, pa nimajo doma prave krščanske vzgoje in verskega okolja, v šoli pa povsem materialistični duh vlada; zato zlepa ne pridejo v cerkev. Vse smo poskusile, da bi jih privabile: z dekletih našega centra, ki so že bolj utrjene, smo dva tedna hodile po domovih in jih vabile, da se udeležijo počitniškega verskega tečaja. Nekatere so se res odzvale, druge še prihajajo; tako upamo in molimo, da bi to prizadevanje obrodilo sad duhovne obnove v teh krščanskih dušah. Name ravamo to počitniško katehiziranje raztegniti tudi na šolsko leto.“

HONG KONG

V začetku novembra lanskega leta je misijonar JOŽKO GEDER SDB tole poročal gospodu Wolbangu o svojem življenju zadnjega časa:

„Pred vsem Vas prosim, da mi oprostite, ker se šele po tako dolgem času oglašam! Moja 15 let trajajoča sladkorna bolezen me je dobro zdelala. Prišel sem skoraj ob vso dobro voljo. Poleg tega imam zdaj še dela čez glavo: v petih šolah in pri raznih sestrah imam dušnopastirsko delo, ki je lepo, ker se lahko toliko dobrega stori dušam, a je utrudljivo.

Znano Vam je tudi, da sem bil skoraj dve leti doma na počitnicah. Moj namen je bil, vrniti se po enem letu nazaj v misijon, pa sem naletel na težave radi potnega lista, tako sem moral ostati še leto dni

V Prekmurju, moji ožji domovini, je bila ravno birma ob mojem prihodu. Povsod nas je bilo veliko duhovnikov. Ko je bila birma pri Gradi,

naši sosednji župniji, sta prišla dva duhovnika iz Rima in prinesla s seboj listine, po katerih se naša apost. administratura priključuje mariborski škofiji. V času mojega bivanja v Prekmurju sem mogel obiskati stare znance. V Marijinem Celju sem maševal pri čudodelni podobi, kjer sem se spominjal slovenskih misijonskih sodelavcev po svetu.

V začetku oktobra je bil tu pri nas g. Majcen in še dva druga ravnatelja. Prišli so na duhovne vaje. Nisva imela veliko časa za razgovor, malo sva pa le pokramljala. Vsem se je mudilo domov, to se pravi, nazaj v Vietnam.“

V Hong Kongu deluje tudi salezijanec STANISLAV PAVLIN SDB. Koncem aprila tega leta nam tole poroča:

„Prav lepa hvala za denar, ki ste mi ga poslali za gg. Majcena in Gederja, za s. Kosovel in zame. Vsem sem že razdelil in vsi se Vam zahvaljujejo!

Tu imam kot študijski prefekt veliko dela z izpiti, urniki, akademijami, spričevali in podobnim. Za Veliko noč smo krstili nekaj fantov in za Marijo Pomočnico 24. maja jih bomo krstili kakih 50. Prosim, da molite za njih vztrajnost!

Salezijanci so se pred nekaj leti podali tudi na Formozo in se kar lepo razvijajo. Škof Kuong jim veliko pomaga. Morda bomo morali tudi mi nekoč tja, kajti rdeči tu že začenja jo z nemiri... Vedno se začneja tako in kmalu sledi vse drugo... Moli te za nas!“

Poleg obeh salezijancev deluje v Hong Kongu tudi s. ERNESTA Kosovel. Oglasila se nam je julija lanskega leta in junija letos.

„Prejela sem denarno podporo od slovenskih dobrotnikov, ki mi jo je prinesel osebno č.g. Pavlin, čeprav ima vedno dosti dela in je precej oddaljen od nas tu. Vsemogočni naj vsem dobrotnikom tisočkrat poplača!

Tu nam dela ne manjka. Potrebovali bi še veliko več misijonark. Iz Evrope jih vedno manj pride, domačih

poklicev je sicer precej, a nič rade se ne lotijo bolničarskega poklica, ampak gredo bolj v šole. Saj je pa tudi zelo potrebno njih delo pri vzgoji mladine. Na tem otoku imamo dvanajest šol, v katere hodi kakih 12.000 deklet. Poleg tega imamo veliko stika s prebivalstvom v naših karitativnih akcijah in ustanovah. Veliko je dela in naporov, a smo vseeno srečne in zadovoljne!“

V zadnjem pismu se spet zahvaljuje za nove darove, potem pa med drugim poroča nekaj o nemirih, ki jih doživljajo:

„Tu v naši bolnišnici za enkrat še ni nič posebnega. Po mestu pa je zadnje tedne vedno kaj nemirov. Naši sosedje iz rdeče Kitajske bi radi tudi semkaj prišli in tujce izgnali. Več kot sto let se misijonarji in misijonarki trudijo na tem otoku in veliko so ustvarili zlasti zadnja leta med stotisoči kitajskih beguncev, ki se zdaj boje, da ponovno padejo v rdeče roke. Molite za nas!“

VIETNAM

V tej deželi, katera kar ne more iz strašne vojne vihre, deluje g. ANDREJ MAJECEN SDB, o katerem smo že zgoraj nekaj zapisali, kako je prišel na duhovne vaje ravnatelj v Hong Kong. Tudi sam se nam je od tam kratko oglasil sredi oktobra lanskega leta:

„Danes sem tu v Hong Kongu pri g. Gederju in Pavlinu. Občudoval sem krassen red in disciplino fantov, ki jih vodi g. Pavlin. Jih je menda čez 20 razredov, vse od nižje srednje šole do univerze. Tu je tudi moj gojenec še iz Kunminga na celini Pi Senfu, ki vodi male Kitajce. Gospod Geder pa duše pase kot spovednik in duhovni vodja po vseh naših 8 ustanovah tu v Hong Kongu.“

Pismu sta pripisala nekaj pozdravov tudi oba omenjena misijonarja.

G. misijonar Majcen, ki je prejšnje čase veliko poročal o svojem delovanju, iz razumljivih razlogov zdaj ne more več toliko pisati, a vedno nam pošlje kake pozdrave ali voščila

Aspiranti salezijanske družbe v Juž. Vietnamu pod vodstvom g. ravnatelja A. Majcena S.D.B.

za praznike, pa zahvale za naše skromne darove, ki mu tako prav pridejo. Prav o tem piše nekaj besedi:

„Pred več leti, ko sem bil še ravnatelj v Saigonu, sem organiziral naš aspirantat za vietnamske poklice, ki zdaj začanja roditi lepe sadove. Lansko leto sem poslal iz mojega novicijata v Hong Kong že 20 Vietnamcev na študij filozofije in teologije. Za prihodnje leto se mi obeta kar 25 do 30 novincev. Vse to je kar lepo število, a manjka nam prostora in bo treba zidati, kar nam Vaši darovi tako lepo pomagajo.

Naši predstojniki, ki so pred leti ustanovili postojanke na Formozi, morajo zdaj precej pomagati tja, kjer je vse še pionirsko delo. Tam v Makao so pa tla vedno bolj vroča in treba bo misliti na naše kitajske sotržate tamkaj, kam jih spraviti na varno in pravočasno. Res, škoda bi bilo postojanke v Makao, kjer imamo 3000 gojencev in vsako leto veliko krstov.

Mi tu, v Vietnamu, kljub vsemu lepo nadaljujemo z delom. Še več, škofje nas od vseh strani prošijo, da bi v njih škofijah ustanovili nove postojanke. A naši v Turinu niso preveč optimistični glede bodočnosti in se

obotavljajo. Pred dnevi smo imeli kanično vizitacijo. Predstojnik je bil zelo zadovoljen. Meni manjka še leto dni do konca mojega ravnateljstva, potem bi me pa radi za magistra, dokler sem še pri močeh, saj grem že v 63. leto...“

Meseca aprila letošnjega leta pa piše g. Majcen g. Wolbangu v U.S.A. sledeče:

„Od včeraj smo tu v trapistovski tihoti. Vsi naši aspiranti so odšli za praznike domov za dva tedna. Gredo kar z avtobusom po cesti Dalat-Saigon, 330 km. daleč. Na pol poti so včeraj srečali rdeče in upam, da so jih pustili naprej, ker običajno ne ovirajo potnikov. Na letalu ni mogoče dobiti prostora, ker je vse za več kot mesec rezervirano.

V vojni živimo, a ljudje kar po starem praznujejo lunino leto precej slovesno. Ni jim veliko radi izgube časa. Župniki tožijo, da tudi moralno dežela v tem vojnem času precej peša. Najbolj se bo to v bodoče poznalo pri padcu poklicev. Zato pa čim skrbneje vzgajamo te, ki so doslej vstopili, da bodo lepo svetili v temi, ki vedno bolj in bolj nastopa. Zlasti ženska mladina je v velikih nevarnostih in se le prehitro da zapeljati od mam-

ljivih vab. Škoda zlasti za tiste iz srednjih šol, ki se nauče nekaj angleščine, katera jim potem prinese smrt v dušo.

Naš inspektor je posebno zaskrbljen radi Makaoja. Naše salezijanske sestre in sobrate Kitajce že selijo v Hong Kong. Če bo treba bežati iz Makao in Hong Konga, se bodo verjetno vsi zatekli najprej v Vietnam, kjer je toliko misijonskega dela in kjer upamo, da se bo končno le našla kaka oblika miru in možnosti za naše nadaljnje delo. Sicer pa, samo Bog ve... Lepo priporočam misijonskim prijateljem te naše probleme v molitev!"

TAILANDIA

Dve slovenski uršulinki delujeta v tej deželi, ki smo ji nekoč rekli Siam. Obe sta zdaj v glavnem mestu Bangkok. Pred vsem *m. Ksaverija Pirc OSU*, verjetno tista od naših misijonarjev in misijonark, ki najdalje deluje v misijonih. Iz njenih pisem zadnjega časa povzemamo sledeče vesti:

„Sijam ima že 29 milijonov prebivavcev, med temi 128.000 katoličanov. Nobena azijska država ne uživa toliko verske svobode kot Tailandija. Sv. oče Pavel VI. je pred kratkim položaj katoliške Cerkve tu še povzdignil. Dosedaj smo imeli šest apostolskih vikariatov in dve apostolski prefekturi. Sedaj pa imamo dve nadškofiji in šest škofij. Bangkok in Thare sta sedeža nadškofij in oba nadškofa sta domačina. Z veliko slovesnostjo so ustoličili nadškofa Janeza Nitajo v Bangkoku in Michaela Kienu v Thareju. Od šestih škofov so trije Francozi, en Sijamec, en Italijan in en Amerikanec.

Amerikanskim redemptoristom je poverjen severo-vzhodni del Sijama. Fr. Duhart s tremi sobratji je prišel v Siam v juniju 1948. S čudovito žilavostjo so se lotili dela. Seveda najprej študija sijamščine. V Mater Dei, kjer so se često oglasili, smo čule, da Fr. Duhart študira jezik tudi po 18 ur dnevno. Med vojsko je bil vo-

jaški kurat na japonski fronti, šel je skoz vse grozote Okinawe in je bil najbolj odlikovani kurat vse armade. Ob koncu vojne je imel čin majorja. To je bila priprava na junaško bodoče misijonarjenje.

Ker je severovzhodni del Sijama prometno še zelo malo razvit in tako težko dostopen, so redemptoristi odprli postojanko tudi v Bangkoku. Tu so sezidali krasno cerkev v sijamskem slogu, ob kateri se je v nekaj letih razvila zelo živahno delujoča fara Bangkoka. Tu najdejo duhovno oskrbo zlasti Amerikanci in turisti raznih narodnosti.

18. decembra 1965 je sveti oče določil, da se severovzhodni del Sijama, ki je bil dotedaj prefektura Udornthani, dvigne v škofijo. Kot prvi škof je bil imenovan msgr. Duhart. Mesto Udorn, središče te cerkvene province, je doživelo velike slovesnosti škofovskega posvečenja in ustoličenja 21. aprila 1966. Tudi tri uršulinke, Amerikanke, so bile navzoče."

V naslednjem pismu se misijonarka zahvaljuje za dar, poslan obema uršulinkama. Poroča tudi o obisku dr. Petra Remca, univerzitetnega profesorja na eni ameriškimi univerzi, ki jo je obiskal na študijskem potovanju, preučujoč razmere v južni Aziji.

Zadnje pismo od nje pa smo prejeli koncem novembra in v njem nam poroča tole: „Bangkok postaja vsak dan bolj mednaroden. Tik izven mesta so zgradili prekrasne paviljone za vse-azijski sejem industrije. Sam kralj je ta sejem otvoril pred tremi dnevi. Države vsega sveta so zastopane. Na ulicah srečaš ljudi vseh ras in jezikov. Dasiravno grade nove hotele, jih je še premalo za tolike množice.

Športni Bangkok se pa pripravlja na vse-azijske športne tekme, imenovane „Asians games“. Vsa mladina je že organizirana. Trimestralne počitnice so premaknjene na čas tekem. Himne teh tekem se uče po vseh šolah, radijo pa poskrbi, da se nauče tudi starejši.

Pri vsem tem hrupu in vrvežu pa

neopazno pronic božje kraljestvo. Sredi novembra smo imeli v naši cerkvi 21 krstov odraslih. Vsak posebej je doživel vse obrede. Ko je krstna voda obilila glavo krščenca, je za vsakega posebej odjeknil veliki zvon s tremi udarci. (Nimamo sicer zvonov, pač pa ploščo zvonov benediktinske Solerne na Francoskem.)

Konec meseca pa smo imeli slovesnost prvega svetega obhajila. 58 duš je prvič pristopilo ki mizi Gospodovi. Med njimi je bil mož, ki je sv. obhajilo prejel po 20 letih, in sicer ob svoji ženi, ki ga je prejela previkrat. Krščena je bila dan poprej.“

Od s. FRANČIŠKE NOVAK O.S.U. imamo dve pismi. Dne 31. avgusta 1966. nam piše tole:

„Sem na duhovnih vajah in v zavodu Mater Dei. A pojutrišnjem se že spet začne šola in Vam želim še pravočasno pisati, kar je med šolskim letom zelo težko. Kratki dnevi počitnic na koncu prvega trimestra so šli mimo kot blisk. Komaj sem končala s popravki nalog, že je bil v Mater Dei seminar o odlokih 2. vatikanskega cerkvenega zbora, ki je bil sicer pred vsem organiziran za laike, a sem se ga udeleževala, v kolikor mi je čas dopuščal. Bilo je nad 200 udeležencev, kar je za naše razmere veliko. Najprej je bilo na vrsti predavanje, potem pa debata v krožkih. Na čelu odbora je bil katoliški zdravnik poleg misijonarja in drugih laičnih in redovnih sodelavcev. A pobuda za seminar je prišla od profesorja Orange iz Nove Zelandije, ki ga je najprej organiziral v angleškem jeziku na fari redemptoristov. Ta gospod je s svojo ljubeznivo soprogo res pravi apostol našega časa, vzgojen v Novi Zelandiji v načelih J. E. C-a. in pripravljen širiti blagovest, kamorkoli ga pelje življenjska pot. Bog pomnoži apostole takega kova!

Sredi seminarja je bila v Mater Dei v nedeljo 28. avgusta tudi lepa slovesnost razdelitve diplom 29. prvim članicam našega katehetskega tečaja tu v Mater Dei, ki ga je m. provinčijalka otvorila maja 1965. Članice so

redovnice vseh redov, ki delujejo v deželi, pa tudi laične katoliške učiteljice.“

Iz pisma z dne 5. decembra pa povzamemo sledeče:

„Bliža se Božič. Ta čas je zelo pripraven za apostolat, ker so otroci kar nekam bolj sprejemljivi. Božič je za učenke praznik, naj bodo katoličanke ali ne. To razpoloženje zajema tudi zunanje otroke, ki jih zbiramo vsako nedeljo po maši. Skupno bomo priredili božično igro in vse drugo, da bodo otroci skupaj s starši polni doživetja in milosti svetega božičnega dne.

Naš priletni župnik je bil zadnje čase tako slaboten, da se je moral vdati in se vrniti na zdravljenje domov na Francosko. Dasi duhovnikov, tako domačih kot misijonarjev zelo manjka, so nam vendar dali novega župnika, ki pa je čisto sam na obsežni fari z zelo raztresenimi katoličani, da ne omenim misijonskega dela med nekatoličani, ki je tudi važno. Zato mu vsi pomagamo, kar moremo.

Tudi našim nekatoliškim učencam skušamo posredovati kar največ načel krščanskega življenja. Preden učenke zapuste naš zavod, nekako 16 letne, imajo neke vrste dvodneve duhovne vaje v pripravo na izbiro poklica. Letos jih je prišlo nad 100 iz naših dveh šol. Predaval je tajski duhovnik, voditelj malega semenišča, o moralnih problemih, ki jih ta dekleta srečujejo v življenju. Katoliški zdravnik, ki je zaprl svojo zasebno kliniko, da se ves posveti socialnemu delu v zelo zanemarjenem „slumsu“, je dekleta navduševal za karitativno in socialno delovanje. Ravnateljica sloveče državne šole, ki je vedno ljubeznivo na razpolago, je govorila o problemih ženske mladine v tej deželi, o poštenem in odkritosrčnem vedenju, vse iz stališča laične učiteljice, ki ni katoličanka, a se ravna po zdravih moralnih načelih.

Prihodnji teden bodo v Mater Dei sestanki za vse apostolsko delujoče redovnice v deželi, tako domače kot tuje misijonarke, da se poglobimo v vsebino in misel odlokov 2. vatikanskega cerkvenega zbora. Priporočam Vam vse to v molitvi!“

VZDRŽEVALNINE GOJENCEV "BARAGOVEGA MISIJONIŠČA"

Razigrano veseli sporočamo vsem, ki so že doslej v ta namen kaj žrtvovali, in vsem, ki so ves čas z ljubeznijo spremljali to našo akcijo za vzgojo prepotrebnih misijonskih poklicev, preveselo vest, da sta se spet našla med vse dobro v slovenskem zamejstvu tako podpirajočimi slovenskimi ameriškimi rojaki DVA IZREDNA DOBROTNIKA, ki sta s svojo velikodušno gesto takorekoč zaključila, hitreje kot smo upali, to pri-
ljubljeno in tako uspešno akcijo.

Neimenovani darovalec je prispeval 2.000 dolarjev, s temile besedami in nameni:

„Sebe in vse člane celokupne družine (ženo, otroke in vnuke) izročam v posebno varstvo Matere božje! Naj bo 793 dolarjev 'v čast zaveznikom misijonov, sv. Frančišku Ksaveriju in Mali Tereziki'; 570 dolarjev 'v dvig škofa Slomška na oltar'; 495 dolarjev 'v čast apostolu narodov sv. Pavlu' 142 dolarjev pa 'v spomin padlim domobrancem'!“

S tem velikim darom so tako bile kar naenkrat izpolnjene poleg že petih v prejšnji številki objavljenih, tudi že izpolnjenih vzdrževalnin, še tri od neizpolnjenih petih.

Pa se je skoraj istočasno oglasil še drug velikodušni darovalec, in sicer: „**Neimenovani duhovnik daruje 1.000 dolarjev za vzdrževanje enega gojenca v Baragovem misijonišču, Argentina.**“

Ta vsota je dopolnila še vzdrževalnino „v spomin padlim domobrancem“ s 463 dolarji in skoraj dopolnila še zadnjo neizpolnjeno „v čast sv. Vincenciju Pavelskemu“ z ostalimi 537 dolarji, tako da le tej in celotnim 10.000 dolarjem za deset vzdrževalnin manjka, ko to beležimo, samo še 43 dolarjev.

S tem je praktično izpolnjen cilj in zaključena nabirka v ta sveti misijonski namen! S tem je tudi zagotovljena gradnja prepotrebnega posebnega poslopja za misijonski kolegij Baragovega misijonišča. Kako ne bi bili veseli tega božjega blagoslova, tako lepega sadu misijonske dobrotelnosti naših rojakov! Hvala večnemu Bogu, zahvala vsem številnim darovalcem, tako za zlata vredne darove ubogih vdov, kakor za prelepe, bogate darove velikopoteznih dobrotnikov kot sta zgornja dva in ostali!

VSEM, PRAV VSEM TISOČKRAT BOG POVRNI!

Baragovo misijonišče

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih dru \check{z} eb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijoniš \check{c} e". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Len \check{c} ek Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna dru \check{z} ba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

Ovitek in zaglavja: Jure Vombergar

NARO \check{C} NINA: V Argentini in sosednih de \check{z} elah: navadna 600, podporna 1.200, dosmrtna 6.000 pesov. V ZDA in Kanadi: 3 (6, 40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. V Avstriji 60 (120, 800) ŝilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji 1 1/4 (2 1/2, 16) funtov. V Avstraliji 3 (6, 40) dolarjev.

PLA \check{C} UJE SE NA SLEDE \check{C} IH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijoniš \check{c} e, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Ŵupnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jo \check{z} e Meja \check{c} CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jo \check{z} e \check{C} asl CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina dru \check{z} ba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klan \check{c} ar CM, Rue de Sèvres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklav \check{c} i \check{c} Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Franc Vrabc, Baraga House, 19 A'Beckett Str., Kew, Vic., Australia.

IZ VSEBINE TE ŐTEVILKE

Misijonski zdravniki — Posinovljenec — Dva iz rodu velikanov — Serenada v avgustu — Anketa pod japonskimi \check{c} ešnjami — Odgovarjamo vam z misijonske postaje — Po misijonskem svetu — Iz misijonskega zaledja — Naši misijonarji pišejo.

LEPO SE PRIPORO \check{C} AMO ZA PORAVNAVO NARO \check{C} NINE!

SVET KRISTUSU!
KRISTUSA SVETU!

Correo Argentina Sec. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires